

Lucian MERIȘCA

Sunt un porc. Mă simt asemenea regelui Midas, care, tot ce prindea, transforma în aur. Ceea ce pentru alții înseamnă cotidian, sau coșmar, sau insignifiant, pentru mine înseamnă vis și creație. Pentru ceilalți, tot rahat. Mă simt un Midas. Un Midas mai kakiu. Doar că Midas, desfrânatul frigian, transforma tot ce atingea în aur. Eu – fac ce pot – transform în rahat. Midas în jurul meu, plin de oameniaproapenedenic. Iar eu, ambasadorul lor pe stele, îmi port steaua mea de rahat, sper că nu pentru mult timp.

Sunt un porc și am fost toată viața mea un porc. Și poate că există ceva, ca o mică gădilitură, care mă face să cred că îmi regret dependența, dependențele pe care le-am avut și cu care i-am terorizat pe alții, toată viața mea. Toată viața pe care am avut-o pentru că – iată! – încep acum o viață nouă.

Am fost un drogodependent și, la început, aproape că nu îmi păsa de asta. Viciul ajunsese să îmi dicteze chiar în locurile publice, pe stradă, oamenii se uitau îngroziți sau compătimitori la mine, dar nu mă puteam abține. În capul meu nu mai conta nimic, aveam toți neuronii de aur și nici nu voiam să mă gândesc că fac rău și celorlalți, nu numai mie. De fapt, dacă stau să analizez acum, nu eu utilizez drogul, ci drogul mă utilizează pe mine. Așa e – sună bine, dar nu folosea la nimic. Toată lumea mă sfătuia să renunț, peste tot erau anunțuri despre cât de rău era drogul meu, dar eu mai degrabă mi-aș fi pus capăt zilelor, decât să abandonez acest prieten sau dușman necondiționat. Știți cum se spune: decât un prieten pe care nu te poți baza la nevoie, mai bine un dușman sigur. Un alt prieten (deși numărul lor se împușinase) mi-a spus să mă apuc de ceva nou, care să-mi distragă atenția, să mă facă instantaneu fericit. Astfel, m-am apucat de Internet și, în scurt timp, eram un internautist de neînfrânat! și am fost la un pas doar de a redescoperi Atlantida. Cu toate că aveam și acasă PC și acces nelimitat pe net, nu mai puteam străbate mai mult de jumătate de kilometru prin oraș, fără să intru într-un Internet-café pentru a-mi verifica a mia oară e-mail-ul – deși primeam în ultima perioadă numai reclame cum să fac să îmi crească penisul sau, dacă nu, sânii, sau soluții pentru chelie, sau împotriva cheliei; spionam ce zic alții, din colțul vreunui chat; ori acceseam, cu infinite precauții, un site special. E adevărat, și apa în exces devine toxică, nu numai Internetul (int-

InTNT i-aș spune). Dar toate acestea, fără a renunța la celălalt drog, la drogul meu!

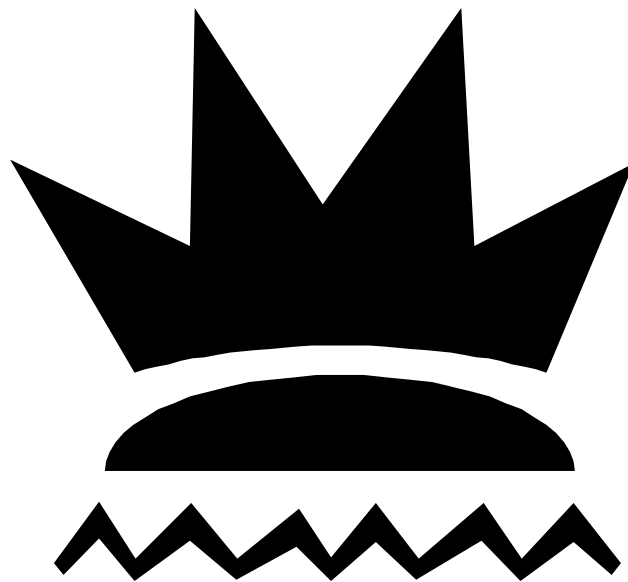
Forma vs. esența. Până la urmă, ceea ce contează, pentru că există, pentru că se văd, sunt formele și nu esențele – am concuzionat eu abia acum, răsfândind 1001 de site-uri porno în marea bibliotecă populară (comunală, a satului global) care este Internetul. 2003.05.07

Era îngrozitor, pierdeam enorm de mult timp și bani, și atunci m-am decis să fac o schimbare radicală pentru mine însumi. Trecusem treptat, dar repede, de la web-zinurile hetero, care mă plictiseau, la alte lucruri mai subtile și care necesită ceva mai multă imaginație. Și sentimente noi. Iar de la realitatea virtuală, la realitatea reală și urâtă, se știe, e doar un pas, da, acel pas mic pentru omenire dar decisiv pentru mine, de la sublim la ridicol. Am făcut și acest ultim pas, ca un exercițiu de concurență cu mine însumi, și m-am trezit într-un haos al multidependenței, când nu mă debarasasem încă de vechiul viciu, dar, în plus, aveam o mulțime de vicii noi și strălucitoare! și nici un prieten adevărat, decât cei virtuali!

Un asemenea prieten m-a sfătuit, într-o bună noapte, sau mai bine zis mi-a atras atenția asupra maximei: *Ce-i legal, e banal* și toate visele sunt penale și niciodată n-ai să te poți lăsa de drogul tău, dacă te complaci în Câmpia Bărăganului ori a Begăi, după ce ai fost, în zbor virtual, peste Chomolungma. Am trecut repede prin descărcările de adrenalină ale pedofiliei, zoofiliei și simulărilor de viol în grup, instrumental și cu alți parteneri neumani, episoade la care de cele mai multe ori mă drogam doar implicându-mă vizual și afectiv. Am trăit clipe de neuitat alături de prietenul meu Kurt, și de Tatiana, și de mucoasa aia mică și nerecunoscutoare, pe care noi am făcut-o vedetă, i-am uitat numele. Poate m-ați și văzut prin filmulețele făcute de Kurt, eram și eu pe acolo, ăla cu cravată. Sau cravașă, nu știu exact cum se spune...

Era bine, dar nu era totul și – se știe – vertijul climaxului – mica sau marea moarte – ți-l aduce doar escaladarea, depășirea vârfului adrenergice trecute... Apoi, *risk-feeding*-ul, care duce la abuzul de risc, emoția ilegalității devenind, până la urmă, și ea banală, mai ales când ești prea deștept ca să fii prins. Am făcut-o chiar și pe prostul, am trișat în defavoarea mea ca să pierd, să fiu prins și aspru pedepsit, gândindu-mă că în felul acesta voi primi o doză de "realitate" care să fie nu o lecție, ci un anti-drog, un antidot al drogului meu preexistent

Un Midas de rahat

(Câteodată mă întreb chiar dacă dependențele noastre sunt dobândite, ori apriorice?). Sau al drogurilor mele zilnice, pentru că într-o perioadă, erau foarte puține momentele din zi sau din noapte în care nu foloseam un drog sau altul. Desigur, observam, și îi compătimeam pe cei din jurul meu care se drogau zilnic cu telenovele, sau cu muncă, sau cu vorbe și gânduri mari. De exemplu, să spui că, pentru a scăpa de obsesia propriului eu, trebuie să te gândești la ceilalți, la faptul că ei există și că îți pot fi utili sau tu poți face ceva pentru ei, poți fi determinant pentru viața lor de rahat. Dar eu știam asta, și îi făcusem deja pe mulți să iasă din anonim și să umple, cu povestea sau uneori numai cu fotografia lor, prima pagină a ziarelor de scandal. Îi scosesem din anonim, uneori postmortem, dar nu fusesem prins niciodată. Se vede că, uneori, și inteligența îți joacă feste.

Astfel, într-o perioadă, foarte grea pentru mine, ajunsesem să-mi numerotez, într-o nouă manie, până la 1119 - 1553 de droguri zilnic. Fără să renunț la primul și abominabilul meu drog!

Până când – am descoperit – sau am redescoperit! – : culmea rafinamentului este simplitatea, reînțoarcerea la cele clasice. Mi-am injectat heroină – era mult mai ușor de găsit decât mi-aș fi închipuit – și tot nu m-am putut lăsa de drogul, mai precis, acum, de drogurile mele. Curând, venele de la încheietura brațului și de la încheietura pumnului au devenit impracticabile și, ca să nu cedez nervos, am exersat să-mi injectez heroina în vasele subțiri de la tâmplă, în fața oglinzii.

Dar nu m-am lăsat. Conduceam, din sfichiul de bici al timpului, toate drogurile din toate cele 86.400 de secunde ale unei zile. Toate clipele îmi erau pline, dacă nu de viață, atunci de muncă până la dependență, pentru că aveam nevoie de bani și de uitare, de alcool, de internet și convorbiri celulare cu necunoscuți, de perversiuni subtile și elitiste care de cele mai multe ori nici nu mai aveau loc, de risc, de teamă, de oroare și de dorința sinceră de sinucidere.

Însă numai cu dorința de sinucidere nu te poți droga mult timp.

Dumnezeul îndragostiților (pentru că există și așa ceva) m-a făcut ca să îmi gădesc nu liniștea, ci tulburarea de care aveam nevoie.

Astăzi este 19 octombrie. Astăzi, știu că m-am desprins definitiv de ve-

chiul meu drog, primul dintr-o serie, dintr-o avalanșă diabolică, dependență care m-a făcut să ajung în halul în care mă aflu acum. La poliție sunt sigur că se știe tot ce am făcut, de altfel devenisem dependent de publicitate, dar mă lasă în pace. Sunt, din punctul lor de vedere, un biet oligofren onanist într-un fotoliu, conectat tot timpul la site-urile specializate de pe internet și care își mai face, din când în când, câte o injecție într-o venă. Într-un stadiu terminal... Ei nu știu că sunt abia la început!...

Dar eu mi-am găsit fericirea. Drogul de care încercasem să scap, inițial, zace, neatins, pe măsura din stânga mea. N-am mai desfăcut acel pachet de țigări, cred, de doi sau trei ani.

Ceea ce am descoperit, însă, este infinit mai puternic, ca drogodependență – simt că reasc din nou și simțurile mele tocite, până și etica mea întoarsă pe dos ca o haină de a cărei culoare te-ai plictisit, capătă culori noi, pastelate, pe care nu le visam nici pe când luam LSD. Și nu le meritam! În fața mea am un top de hârtie și scriu ca un desfrânat, ca un descreierat, în ultimele 24 de ore am umplut camera cu mii de foi scrise, e toamnă, covorul e acoperit ca de niște frumoase lebede moarte sau vise maculate de amintirile mele, și de greața mea pentru viitor.

Scriu. Acesta este drogul perfect – oamenii m-au înțeles și de aceea nici o editură nu-mi publică niciodată nimic, dar toți mă lasă să scriu. Mă lasă în pace. Mă lasă. Ceea ce scriu eu nu interesează pe nimeni. Și eu, simt că nu mai am nevoie de nimeni și de nimic. Cei care mai spun despre mine că sunt în continuare dependent, să-i sugă ceva lui Rex, colaboratorul meu de anul trecut, în materie de eseuri sexuale. Nu mai depind de nimeni și de nimic. Serios. Acesta este purgatoriul, infernul, și mântuirea mea de fiecare zi și de fiecare noapte. Scriu și îmi citesc singur propriile texte, oră de oră și noapte de noapte, și voi face asta, până voi muri.

(continuare în pag. 11)